

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, 1619

Cochlis et Parthenis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1546](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1546)

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ
Παρθένις.

COCHLIS ET
Parthenis.

ΤΙ διακρύβεις, ὦ Παρθένις
ἢ πόθῳ καταγότας
τῆς αἰλῆς φέρεις. Παρ.

ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς, ὁ μέγας,
ὁ Κροκάλῃς ἐρῶν, ἐρῶ-
πιὸς με, αἰλῆσα ἔνυρῶν πα-
ρὰ τῆ Κροκάλῃ, ἐπὶ τῆ ἀντιτρα-
σῆ αὐτῆ Γόργου μιμιθωμεθίω,
ὣς τὸς τῆ αἰλῆς με σωίτεψι,
καὶ τὴν πρᾶπιξαν μεταξὺ δια-
πνέων ἀνέτριψι, καὶ τῆ ἱερα.
τῆρα ἐξέχρησιν πασπάσας. καὶ
τὸν μὴ ἀχροϊκορνεκῆνον τὸν
Γόργου, ἀπὸ τοῦ συμποσίου κα-
σπάσας τῶν τριχῶν, ἔπεισον
πρὸς αὐτὸν αὐτὸς τῆ ὁ στρα-
τιώτης, Δανόμαχ (οἰμοῦ)
καλῆται, καὶ ὁ συστρατιώτης
αὐτῆ. ὡς ἐκ οἰδῆα, ἐβιόσεται
ὁ ἄνθρωπος, ὁ Κοχλί. αἰμῶ-
τε φῆ ἐρῶν πολὺ ἀπὸ τῶν ῥι-
νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὄλον
ἐξῶδην αὐτῆ, καὶ περὶ δόνου
ἔσιν. Κοχ. ἐμῶν ὁ ἄνθρωπος,
ἢ μὲθι τίς τῶν παροιμία, τὸ
πρᾶγμα; Παρ. ἡλυτοπία τίς,
ὁ Κοχλί, καὶ ἔρωσ ἐκῶπ, ἢ

Κροκά-

Zelotypia quædam, Cochli,

Quid ploras, Parthe-
ni? aut unde fractas
hæcæ tibias afferes?

PAR. Miles Aetolus iste ma-
gnus, qui Crocalen amat, a-
lapis cecidit me, cū depre-
hendisset canem apud Cro-
calen, à rivale suo Gorgo cō-
ductam: idemq; tibias hæcæ
fregit mihi, ac mensam inter-
ecanandū evertit, crateremq;
effudit quoq; irrumpens: ip-
sum autem agrestem illum
Gorgū ex symposio capillis
abstractum verberârunt cir-
cumstantes, ipse miles (Di-
nomacho, opinor, nomen illi
est) & commilitonum ipsius
alter quidam. Quare equi-
dem nescio an superuieturus
etiã homo sit. Nam illi pa-
rius & cruor multus è
naribus manabat, & tota fa-
cies eius intumuerat, ac liui-
da erat COCH. Quid? in sa-
niusne homo, an hæc tenui-
lentia quædam fuit, & ex
ebrietate in solentia? PAR.

fuit, amorque adeo enormis.

Ffff 3 Crocale

Κροκάλη ἢ, οἶμαι, δύο ἴσαν.
 τα αὐτίσα, αὐτὸ βόνηται μόνος
 ἔχων αὐτῶ, ἰπέ μὴ ἰδίδε ο
 Δανόμα, ἔκινον μὴ ἀπι-
 κλασθρ ἡκουῖα, πῶσα ῥέξα-
 σολ γε αὐτῶ τὰ θύρας, ὡς ἔ-
 ληγεῖ, τὸν Γόργον δὲ Οἰνοῖα,
 Ἰνὰ γωρζὸν ἀπορορ, ἔα ποη
 ἀδ ἱρῶνῖα, καὶ κηγεδρ ἀνθρω-
 πορ πῶσαι μὴ, ἔπιτε μὴ αὐ-
 τῶ, ἔκ μὴ παρίλασθρ ἀνθήσε.
 σαρ παρ αὐτοῖς. ἡδὴ δὲ πῶ-
 χωρδῶ, ἔ πατῶ, ἔ γὰρ ἡ ἴπῖς
 πρὶ κὸρ τι τῆ Λυδῖαμ, ὁ γωρ-
 ζὸς δὲ ἡδὴ ἀνισαῶ ὄρρησόμε-
 νῶ, ἢ Κροκάλη ἢ ἰκρότα, καὶ
 πῶνῖα ἢ ἰδῖα. ἔρ τοσάτω δὲ
 ἔλῦπῶ ἢ κῶνῶ, καὶ βὸν, καὶ ἢ
 εἰῶνῶ ἢ ἰρῶσῶν. καὶ μὴ τὰ μι-
 κρὸν ἰπῶσῶν ὄσον ὄκτῶ
 νειανῖοι μάλῃ ἕκαστοι, καὶ
 ὁ Μεγαρεὺς ἔρ αὐτοῖς. ὠθὺς
 ἔρ ἀνετίτραπτο πῶνῖα, καὶ ὁ
 Γόργῶ, ὡσπερ ἔρ ἔρω, ἰπῶνῖα,
 ἢ ἰπατῶ, χαμῶ ἕλῖμῶ.

ἢ Κροκ

Crocale autem duo, opinor,
 talenta poposcerat ab eo, se
 se solam habere vellet. Et
 igitur postquam Dinomas-
 chus non dabat, ipsum qui
 dem venientem exclusit, illis
 fallit etiam ianua, quemad-
 modum ferebatur: Gorgum
 autē, Oenoënsē quendam
 agricolam praediuitem, iam
 diu ipsam amantem, homi-
 nem videlicet facilem, ac
 probum, intronittens, pota-
 bat cum eo: me quoque as-
 sumpta, ut iibia canerem ap-
 pud ipsos. Caterum cū iam
 procederet conuiuium, ego
 quidem personare cæpi car-
 men quoddam a Lydij gene-
 ris ac toni: rusticus autem il-
 le surgebat iam ut saltaret,
 et Crocale autem etiam ma-
 nibus applaudebat, omnia
 que adeo iucunda ac suavia
 erant. Interea verò strepitus
 exaudiitur, et clamor quidā,
 ianuāque domus exterior est

fringitur. Nec multò post irruerunt adolescentes quasi octo,
 admodū robusti ac validi, et Megarensis ille vnā inter ipsos.
 Illicò igitur eueriebantur omnia: et Gorgus, quem admodū dā
 xi, verberabatur, humi iacens etiā pedibus proculcēbatur.

Crocale

ἢ Κροκάλη δὲ ἂν οἶδ' ὅπως ἐ-
 φθῆ ἄκρυψα παρὰ τὴν
 γέτονα Θεσπιάδα ἰμὶ δὲ ῥα-
 πίσας ὁ Δανόμαχος, ἐκφθά-
 ρες, φησὶ ἀνταγώτας μοι τὸς
 κώδης περὶ ψας, καὶ νῦν ἀπ-
 ῥέχω φράσασθαι ταῦτα ὡς δὲ
 κπότῃ. ἀπέρχῃται δὲ ἢ ὁ γεωρ-
 γός, ὁ ψόμβός τις αὖτις τῶν
 ἀπῶν, οἱ παραδάσοσι τοῖς
 πρυτανῦσι τὴν Μεγαρία. Κοχ-
 ταῦτ' ἔσθ' ἀπῶν σου τὴν στρα-
 τιατικῶν τέτων ἱερωτων, πλε-
 γὰς ἢ δίκας, τὰ δὲ ἅμα, ἕξ-
 μόνου ἂν ἢ χιλίαρχοι λέγου-
 ταν. ἴω τι δένου δέη, πρὶ μα-
 νορ, φασὶ, τὴν σούταξιν, ἔσ'
 ἂν ἀπῶν σου τὴν μεσοφορᾶς, ἢ
 σοιῦσω πάντα. ἐπιτεθῆναι δὲ
 ἔρ, ἀλαζόντων ὄντων ἔγω γ' ἔρ
 εἰδοῖω, μὴ περὶ μερῆ αὐτὸς
 τὸ παράπαν ἀγίως τις ἰμοὶ
 γῆνοῖο, ἢ νεύτης ἢ γεωργός ἐς
 σότιμος, ἢ λοκαδοῖα ἀδῶς
 μικρὰ καὶ ἡμιζωρ ποικα. οἱ
 δὲ τὸς λόφους ἐπισείοντες οὐ
 τοι, καὶ μάχας διηχόμενοι,
 ψόφοι, ὃ Παρθενί.

adulari sciat parum, & offerat multum. Cristas autem con-
 cuitientes isti, praelia commemorantes, nihil aliud, Parthes
 ni, quam inanes crepitus.

Crocale autē nescio quo pa-
 cto clam subduxerat sese, &
 ad vicinam Thespiadem ef-
 fugerat. Mihi verò Dimoma-
 chus inflictiis alapis, Dispe-
 reas, inquit: & simul tibias cō-
 fractas abiecit. Et nunc cur-
 rens abeo, ut hæc dicam hec
 ro meo. Abiit autem & agri-
 cola, circūspecturus amicos
 quospiam in urbe, qui Megar-
 versum illum magistratibus
 tradant. **COC** Hoc nimirū
 est frui militaribus istis amo-
 ribus, plagas & actiones sus-
 tinere: cætera verò, Duces
 esse se & Tribunos iactitant:
 & si quid dandum sit: Expe-
 cta, aiunt, dum tributum con-
 feratur, dumque ipse stipendiū
 accipiam, atque omnia tibi
 conficiam. Pereant itaque ar-
 rogantes isti iactatores. Nam
 ego certè rectè facio, quæ i-
 pso penitus nō admitto. Pi-
 scator mihi quispiam obue-
 niat, aut nauita, aut agricola,
 æqualis conditionis, quū

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a LYDII generis.] Inter sonos & modos musicales, Lydius in primis est. Lydia enim gens eam harmoniam maximè usurpauit, quæ ex sexta diapasone specie nascitur. Nostra ætas penè omnem Lydij canuum in Ionicum mutat. ita cognita sunt natura horum modorum systemata. Huic furorem tribuit idem Lucianus in Harmonide, de quatuor modis & Harmoniæ proprietate agens.

NOTHI DIALOGI.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η. PHILOPATRIS,
Διδασκὸς ἄλλοις seu qui docetur,

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Lycianus sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. pariter enim & gentilium deos, & Christianorum religionem, vt sæpè aliàs incesse videtur. Phrasis autem & tota aded compositio, cæteris illis scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo propè toto corpore longior? aut quid aded grande & affectuosum sequitur, quod tragico st exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Cæterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Cæsari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus siue ipsi vrbi, siue alteri alicui loco (nam patriam solùm vocat) pericula & clades prefragabant: quos ipse à principio sophistas appellat: ad finem tamè ita describit. vt propemodum Christianos intelligere videatur. Eò em̄ pertinet quod in fine de Persico supercilio, de Sufis, de tota Arabum regione meminuit. Omnia em̄ illa à Traiano deuicta, in pop. Rom. pot. estatem illis tum temporibus redière, vt apud Dionem